

ODEL, ANDERS

**Det lystra och belefwada Stockholm,
beskrefwet af herden Cel=A=d=O=n, 1739.
Stockholm, tryckt hos Carl Johansson Röpke.**

Stockholm
1739

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

STOCKHOLM.

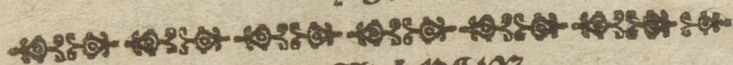
Ex. A

Vitt. Bo
Orten
(Poj)

1700-1829

Det
Vstra
Och
Veleswada
Stockholm,

Bestrefwet
Af
Herden
CELADON, = Antikens Odil
1739.

STOCKHOLM,
Tryckt hos Carl Johansson Röpke.

Ex. B Samh 100

DE
DIE
DE
MELLENDE
MELLENDE

DE
DE
DE
DE

DE
DE
DE
DE

D I gamle Swea Högder,
Som lefwen uti ro,
På Edra kalla bögder
I Atles frusna bo,
Iag Eder alla manar
Op til Er Huswudstad,
Der forne Hielstars ahnor,
Stå stälde i parad.

Ni tören kanste mena
Det gamla Agnesitt,
Der fordom Fiskarena
Utwalde nästet sitt;
Ach! nei Ni gamle fokar, (*)
Det är wäl samma plaz,
Men i de skymme krockar
Mång tusende palas.

Sig sielfwa Staden hwilar
Uppå en liten D,
Och salta watnet silar
Ifrån sin söta sid.
A 2 Ewa

(*) Förbemälte Högder, hwilla Poëtice warda till
Stockholms beskjädande anwiste.

Enå wida Malmar sträcka
Sig högt på klippor opp,
Och Berg med Hus betäcka,
Som Hielmen modig kroypp.

Nu mit bland desse Högder
Står Hialmars höga Elätt,
Hwar i Han lefwer nögder,
Och unnar sina godt.
Det höga Huset prälar
Kring Stockholms wida Fält,
Och kastar sina strålar
På hafwets rymder snält.

Straxt in til Salta Stranden,
Der hwilar sig ett Hus,
Som håller uti handen
Jemt fyra kopparkius;
Derinne ligga stilla
Räck, Hanskar, Elgshuds wäst,
Som sig ha blodat illa,
När de ment Swerge büst. (**)

De wackra Kyrkior många
U spridde här och där,
Som stå med spiror länge
För Himlen i gewär;
I dem sig stilla hwilar
Mång Hieltes ben, som har
Mot swärd, krut, lod och pilar
För Swerges flul städt Karl.

(**) Arsenalm.

Sen

Som med verltebte miner
Dran fram mång kärleks sak,
Och ha i Thé och winer
Så ganska rener smak.

Er alle jag ei dristar
Til Er beleswenhet,
Med några rosenqwistar
Beskrifwa, ty jag wet,
At slike Herrar höga,
Stå ei at wyrda nog
Af den, som skadat söga
Mer än sin staf och plog.

En ARGUS må uprita
Er stolta Positur,
Men min för grofwa krita
Förstår ei slik figur.
Men ska jag derfor nöja
Mig lät med lyckons korg?
Nei, jag min ögon böja
Wil kring på nöjets torg.

Se där hwar en Gudinna,
En ängla-skönhet sät,
En Hierte = Regentinna,
Hon åker fram i ståt;
Hon kastar sina strålar
Med höga miner kring;
Hon lutar och hon målar
För mig två söta ting.

Se

Se hur Konstnærens händer
Dess lilla Hieska prydt;
Hur' är hon icke sp nder
Och klädd på mode nytt?
Hur' wet hon icke föra
Sin Solf r af och an,
Så at det kunde röra
En suitti  hra Man.

Och wil jag gierna wara
I syne om jag kund';
Ty då skull' jag förfara
Hwad Segrar på en stund
Den dyra Nymphen winner,
Allena med en blick;
Och hur' hon Hieltar binner
Med en manerlig nick.

Och om jag rätt skul' gifva,
Så g r hon en Visite
Til Fröken Lyonissa,
Ty hon vl  alltid dit
I wackert w der fara,
At discurerera om
Hur' Venus snart l r para
I hop twå sköna Blom.

Hon utur wagnen stiger
Med en utwalder aire,
Med jirlig matthet niger,
Tar sen sin Syster ki r

Med

Med wänlighet i famnen,
Och sedan byta de
I tåcka Dufwo-Hammen,
Wäl lyssar två ell' tre.

De synas intet mera,
De sätta sig i ro,
At skarpsint raisonera
Om hur' i hwarje bod
Nu Triumphanter kosta
Långt mer än som de plå;
„ De wet man ha dem måste,
„ Derför' de dyra å'.

„ Hör apropos min Syster,
„ Du wet ju wi å' ett,
„ Derför' mig säga lystet,
„ Hwad fågnar hiertat mitt:
„ Florindo du ju känner?
„ Du wet Han ålskar mig,
„ Du wet ju wi å' wänner,
„ Och at han wördar dig.

„ Nu är han rätt gallanter,
„ Har Sammets underklär:
„ Han stod ibland Amanter
„ I alt för tåcker aire;
„ Jag märkte at han wille
„ Mig wyrda med en bock,
„ Och trä den Skalken lille
„ Så tåckt han hålsad' ock.
„ Jag

„ Jag hade swårt för löje
„ It bocka mig igen;
„ Jag kom ihog det nöje,
„ Som du och jag min wän,
„ Utaf den Angeln hade
„ I Sommars på ett Berg,
„ Och hur' wi hölt oss glada;
„ Håll Syster håll din färg.

„ I sista kärleks brefs wet
„ Han låtet mig förstå,
„ Hans Pappa jakord gifwet,
„ It han ska resa få
„ Til Frankerik i Sommar;
„ Hwad tror min Ängel mänd?
„ Hans lycka då ei blommar
„ Och kommer uti stånd?

„ Min säta Syster skåda
„ Då genom Fensire ut,
„ Se hwar de sitta båda
„ Bumssette och Herr Knut;
„ Den tiocka feta tokan
„ Hon rasar som en best,
„ An åker hon i krockar,
„ An sitter hon til håst.

„ Hwi ska hon ei, straxt swaras:
„ Mitt hierta wet ju wäl,
„ Med den ei nån' wil paras
„ Måst' köpa sig en träl,
„ Som

„ Som kostar bra Ducater ;
„ Och kan jag undra på
„ Att Gubben är så flater
„ Och låter så tilgå.

Så kunna de sig roa
Med sinrikt Sedotal,
Och helt förtroligt kroa
Om nåtta gåfars wal.
De söte tungor röra
Ibland de saker, som
Man just ei skulle töra
Tro desse ånglar om.

Doch detta intet spisar
För deras witttra wett,
De siunga också wisor
Om det de intet sedt.
Stats-saker de handtera,
Så mång Minister skäms;
Och skull' de fermt regera
Om tungan litet tänd's.

Doch wil man undra föga
På sådant wett hos Er
Ni Adle Damar höga,
Som Himlen Purpur gier ;
Ni mån i Siden skrassa
Och pråla uti Gull,
Ty Eder wapne=tassa
Af ädelhet är full.

ett ädelt blod bör springa
Uti en ädel kropp,
En ädel kropp bör swinga
I ädla kläder opp;
En ädel Siäl bör tänka
Uppå hwad ädelt är,
Och ädel mine bör blänka
I ädle ögons stjär.

Men det må man förundra
Sig just til döds uppå,
At många många hundra
Af allehanda strå,
De hyfa sina Segel
Til Jovis nåsa opp,
Och smida kring sitt tegel
Sint gull från tå til topp.

Så träd'r med ror i handen
Från dunkla huset ut,
En snörad Nymph på sanden,
At wisa färgad flut.
GUDs gåfwors söta dima
Bryr hårdt Peruqvens krus;
All annan stråfwer ihma
Förtas af litet Snus.

Men håll, det är förnycke
För Mad'meselle at gå;
Det är ett wackert stycke
Dit Bröllopet ska stå;

Derföre fta hon åka
I Pappas nya wagn,
Hon lär på stan wäl råka
Med föttern giöra gagit.

Berörde wagnen rullar
Med ädla Meublet bort,
Til de utwalde kullar,
Der klangen dånar hårdt.
En måker Ledswån träder
In til Gudinnan fram
Och af den nåd sig gläder,
At kyssa hennes hand.

Hon tyckes liksom säfwa
Uti sin matta aire,
Och kan juft wißt ei läfwa
At giöra hans begär;
Selt jurligt hon doch skrider
I Bröllopsalen in,
Och rundt omkring sig wrider
Med en manerlig mine.

En hurtig Bngkari binder
Omsider Mad'm' kelle opp,
Hon swär wid alla gudar,
At hennes matta kropp
Förmår ei til at dansa;
Doch går hon likwäl fta
En gång om golswet swansa
Men straxt i handen ta.

Knapf

Knapt skal en Hög Prinkeffa,
Som uti Purpur skin,
Ell' någon Baronessa
Ha en så stolter mine,
Som denna Daphne dyra
Uti sitt Triumphant;
Se hur' deß ögon plyra,
Och näsan står gallant.

Mång annor sig ock bröstar
I flyttta Sidentyg,
Som sig måst deraf tröstar,
Hon ei är arm ell' blyg;
Hon täncker uti Barmen, (*)
Wil ei Honneur'n nå til,
Skal granlåt wäl den harmen
Utsläcka om jag wil.

Såled's nu alla glimma
I ächta Pärlors glants;
Och stält i Siden sinna
Med krusad Hiesse-Siwants.
Man kan ock säkert säga:
At deras mogna wett,
Granlåten kan opwäga,
Fast man det intet sedt.

Så ser man Venus döljer
Sig mer ei i nån sky,
Men uppenbart förföljer
Mång Hielte med sin hy;
(*) Hiertat. Den

Den ringaste deß tärna,
Får gamla diup Douceur,
Och har lif' som en Stierna
Gudinne = Caracteur.

Men hören I Hieltinnor,
Jag biuder Er farwål,
Med så Heroiske Dwinor
Trifs ei min blöda själ.
At I helt tappre ären,
Det måste jag stå til,
Ty i mitt hiertas tiära
Ni redan sprutat eld.

Jag brinner och jag lågar,
Snart qwäfs i röf och damb;
Jag det ock säga wägar,
At Eder skönhets flam
Har heta Bomber kastadt
Uppå min löfhetts skants;
Mitt hierta Ni belastadt
Med glaswen, spiut och lants.

Och måste jag bekänna,
Om lifwet skal bli qwar,
Och hiertat sluta bränna,
Så skal en Skrifte = Jar
Ta mig uti sin kammar,
Och sluta dören til,
Gie på med Lagsens hammar,
Skönt jag det nödigt wil.
Men

Men då tår han mig gwissta
Långt mera än jag tåhl,
Ty är det bäst bewista
En öpen Kyrkiegåhl.
Jag kan ju gå i Kyrkian
Och höra honom där,
Och giodra min Guds dyrkan
Med en beleswad aire?

Och är det så jag finner
Hans tunga står mig an,
Jag mig ock strart tilbinner,
At ledas af hans hand.
Wil an det wil jag giodra;
Far falska Venus wål,
Jag wil på Prästen höra,
Him wara mer Er trål.

De höge ålders miner
Han graviteriskt giodr,
De binda mig med liner
Och fordra til förhör.
Hans stålsta ord och låte
De taga mig i flur,
At mina tårar tåte,
Min ögon strömma vr.

Och är han alt för bitter,
Jag går min wåg ifrån;
Jag til en ann' wål bitter,
Som med Guds Andes lähn
Kan

Kan stötare framfara,
Att samwet bädda säng,
Och så just icke wara
Regent=Affecten sträng.

Men hwad et ängsligt byte,
Har jag nu icke giordt!
Hör denne ligger lyte
På mig alt immer fort.
Hör hur' han ifrigt ropar
Och slår sit arma bröst,
Fast jag i Häfwen sopar
Snart sagt, båd' fast och löst.

Doch lär han sanning tala,
Hållt som han är så ferm,
Som Wijde hiertat skala
Med bitter Orde=Term.
Men jag kan intet tåla
En sådan Predikant,
Som ei wil för mig måla
Min Himla=wäg gallant.

Nå den kan artigt tala
Om Nådens öpna dör,
Att Himla=wägen smala
Syns bredare än förr;
Han med en David suckar,
Med Paulo brister ut,
Han niger och han buckar,
Giör win af skarper lut.

Jag

Jag hör de också säga
At han beleswad är,
Så at han kan upwaga
Mång an' som wårja bår;
Det kan jag också tycka
Uppå hans stolta mine;
Den Karl'n gör säkert lycka,
Ty han är ganska fin.

Och swår jag wid min åbra,
Ja wid Lisette kiår,
At om jag nå'n skal höra,
Skal det bli denne här;
Swad har han ej för Termer
Och täcka magetag?
Han Cicero just härmar,
At tala folk i lag.

Men ännu är det mera,
Som prälar i wår Stad;
Och wil jag gallantera,
Och sätta Gull i wad,
At om ei frister Handel
Wårt Stockholm bögde opp,
Wår liufwa lyckos wandel
Snart til sitt intet lopp.

Se på de wattuslädar,
Som komma rullande
Ifrån de warma Städer
Och mycket godt at gie;

C

Se

Se huru tungt de draga
Uppå sitt dyra last,
Elsk våra hamnar taga
Dem in uti sin wask.

Och desse å' som klåda
Wårt Swerge uti Gull,
Och uti fahror träda
För Sweas nytta skull;
Ja sträcka ut sin Handel
Så wål som Amsterdam,
Til China, Coromandel,
Til Ceylon, Aracam.

Wi derför' kärligt wårda
Er, I Mercuri' Mån,
Som dra'n så wichtig bårda
För Eder Mor och Wån.
Ho är som Er ei håller
För Republiqvens blod,
Och at Er Handel wåller
Det wi ha kraft och mod?

En tänck om I ei wore,
Hur' skulle då gå til?
Wårt alt i botten fore,
Och låge sedan still.
Hwar skulle wi då taga
Wårt skidna Win och Salt,
Som nu wår Swånsta maga
Upfriskar öfwer alt?

Hwar

Hwar skulle wi då finna
Så mycket Klåde fint?
Hållt som wi sielfw' ei spinna,
Ell' wåfwa just geswint.
Man kan ei obligera
En Språttbök båra det,
Som Swerges Barn handtera,
Ty slikt för ringa lät.

Hwar skulle wi då köpa
De söta Specerien,
På hwilka wi nu köpa
Så gierna ett glas Win?
Ach! tänck då skull wi äta
Ei ann't än Riött och Brö,
Och såleds platt förgåta,
At nånsin hädandö.

En ächta Triumphanter
Hwad tror man wål om dem?
Hwar i mång Dame gallanter
Nu åker från sitt Hem.
En ächta Porceliner?
En Caffé-Bödnor, Thè?
För dem med glada miner
Wi store Pengar gie.

Ty är det ganska billigt,
At wi högst wårda Ehr,
Som oss så beredwilligt
Uppköpa Silke, Ler.

För hwad ska wi med Gullet,
Och fina Silfret med?
Det ligger i Skatullet,
För hwem tro prälar det?

Ach! våra gamle Fäder,
Hwad tokar woro de,
Som bygde Slott och Städer,
Och intet köpte Thé!
Der gick båd' Swänst och Gidthe
Uti en Walmans Räck,
Den hade han på Môte,
Ja Juble-Bröllop och.

Men Gud ske lof de tider
De äro nu förbi,
Och man ei annat lider
Än stolt gallanterie:
Jag wil och ei befahra
De komma mer igen,
Och skull' så illa vara,
Så finnes Frank'rik' än.

Det äldsta och det mästa,
Som öker Stockholms pris;
Ja äfwen och det bästa,
(Om man så näsewis
Skull' vara få och tala:)
Är wackra Slögders flor,
Som wär Gullädra smala,
Begyynna gödra flor.

Fabri-

Fabriqver må wäl wara;
De gör' så godt de kan;
Nog hör man dem förswara,
Men mig står det ei an,
Ty jag så gierna sliter
Hwad Engelsman har gjordt,
Fast allmänt bästa lider,
Det bryr mig intet stort.

Men signe Gud Er Mästar',
Som mina Kläder syn,
Och skären Räcker, Västar,
Så at de stå i syn.
Min hiertans Musjö Casper,
Låt se Ni gör' Ehr slit,
Och låt ei någon rasper
Sin finger sätta hit.

Men håll, jag kom yr talet,
Jag sade Handtwärck är
Det fräsbeklädda skalet
Som bästa kärnan bär;
Ty hwem har bättre dagar,
Än som en Handtwärcks Man,
Så framt han eljest lagar,
At han sitt Handtwärck kan.

Han i sin Wærkstad sitter,
Ell' också i sin bod;
Och när nå'n handla gitter,
Då smilar'n och är god;

Sen när han incasserat
Niel Geld uti sitt skrin,
Så gör han sig tracterad
Utaf et halftop Win.

Dermed gier han på båten
Hwar enda Riks = Affaire,
Och tröstar sig wid Plåten
När Rangen honom skär.
Han låter andre tänka
På sådant, som ha tid,
Men sig wil han ei sänka
I like griller mid.

Doch wil jag intet swära,
At sänge han Coliqve
Utaf en Tienste = åhra,
Och wore sedan rik,
Ei genast skulle stöpa
Ansientigt til sin buk,
Och oförtöfwat köpa
En fasetig Peruqve.

Och hwad ei Subben hinte
At skiuta bröstet fram,
Det skulle, tro man, intet
Förgåtas af Madame.
Man wil nu intet nemna
Mad'm'sellernas Houmeur
Wid slikt, dem man skul lemna
Då farlig diup Douceur.

Och

Och är det icke utan,
At mången Handtwärks Man,
Har digra qwickhets lutan
Så spänd som någon an;
Fast Måster Hans han blekna,
När han uppå sin låst,
Med sylen wille teka
En Hielte stor til håst.

Jag doch allwarligt säger
Och swär där äfwen på,
At Landets wälfärd wäger
På snälla Slögders strå;
De der sig ock förhopa,
Så at wi innan kort,
Ei tarfw. mer at sopa
Wärt Gull til Brannen bort.

Så kom då nå'n å knysa,
Säg Stockholm intet at
Bland alla Städer lysra
En Crona innom Skår;
Der alle artigheter
Helt zirligt stå i flor,
Ei odugd niuter heder,
Fast hon i Marmor bor.

Och fattas intet mera
Til Stockholms höga pris,
An namnet variera
Uti ett Swänst Paris.

Kom

Kom nu Kung Gösta Vasa,
Känn dina Swenskar 'gen;
Säg om du ei må fasa,
Så wäl för Barn som Män.

Til Lycka Swänsta Pärla,
Du hela Nordens prä!l!
Wi dricka sent och ärla
I Nectar-saft din skål;
Wi önska dina Balmar
Til Himlen nådde opp,
Och dina långa Malmar
Långt widar' ännu lopp!

www.books2ebooks.eu